

Citat din

Ring Out, Wild Bells
(Sunați năvalnic, clopote)
de Alfred, Lord Tennyson

Sunați năvalnic, clopote,
spre cerul de furtună,
Spre norii trecători, lumina înghețată:
Anul piere și el, cu noaptea-odată;
Sunați năvalnic, clopote, lăsați-l să apună.

Sunați ce-i vechi să treacă, să vină înnoirea,
Un vesel clinchet peste nea să sune:
Căci anul se sfârșește și dus va rămâne;
Sunați să plece falsul, să vină limpezimea.

1 | Blocată pe bancheta din spate

— Cât mai durează? întrebă Jessie de pe bancheta din spate, bătând de trei ori cu degetul în geam.

Jessie bătea negreșit de trei ori cu degetul în geam ori de câte ori treceau pe sub un pod.

— Încă o oră, răspunse doamna Treski, aruncând o privire la ceasul de bord. Cel puțin.

Conduceau deja de trei ore bune, urcând din ce în ce mai sus în munți, iar Jessie simțea că începe să se bosumfle. Excursia asta la bunica era cu totul altfel decât trebuia.

În primul rând, Evan stătea pe locul din față.

Jessie își dădea seama că ascultă ceva la iPod. Din spate, îi vedea capul clătinându-se ușor în ritmul muzicii în timp ce privea afară, pe geam.

Evan nu mai avusese niciodată voie să stea pe locul din față. Dar de data asta, când întrebuse – pentru a zece mii oară – doamna Treski îi aruncase o privire lungă și medita-tivă și zisese că da. Avea zece ani și era înalt pentru vârsta

lui, așa că doamna Treski spusese că e destul de mare să se mute în față.

Jessie avea nouă ani – și era blocată pe bancheta din spate.

— Hei! zise Jessie, încercând să-l facă pe Evan să se întoarcă și s-o bage în seamă.

Dar el n-o făcu. N-o auzea. Era ca și cum nici n-ar fi fost cu ea în mașină.

Jessie privi afară, pe geam, la câmpurile care treceau în goană pe lângă ei. De obicei, îi plăcea la nebunie drumul ăsta. Îi plăcea să numere lucruri pe parcurs – vaci, șoimi, Mini Coopere, plăcuțe de înmatriculare din alte state. Le ținea evidența în carnetelul ei, iar la sfârșitul călătoriei le număra pe toate ca să vadă cine câștigase. Aproape întotdeauna câștigătoare ieșeau vacile.

Măsura distanța parcursă și uitându-se după reperele importante de-a lungul drumului – cum era clădirea serviciului de deratizare pe al cărui acoperiș stătea cocoțat un gândac de bucătărie din fibră de sticlă, înalt de doisprezece metri, sau stâlpul totemic din lemn sculptat, mare cât o clădire cu două etaje, care era, de fapt, un stâlp de telecomunicații, sau reclama unui restaurant care consta dintr-un ceainic uriaș, de metal, din care ieșeau aburi adevărați.

○	CE VĂD	REPERE
	<u>~~~~~</u>	<u>~~~~~</u>
	vaci IIII IIII III	☒ gândac
	șoimi II	☒ stalp totemic
	cai IIII	☒ ceainic
	oi IIII II	☐ buburuză
	capre I	
	Mini Coopere IIII I	
	Numere de înmatriculare de la vest de Mississippi	
	* Nebraska I	
	* Kansas I	
	* Idaho II	
	* Missouri I	

Evan obișnuia să fie și el atent după reperele cu pricina și se întreceau care dintre ei îl zărea primul pe fiecare. Dar anul ăsta nu părea să-i pese. Chiar și când uriașul rezervor de apă pictat ca o buburuză intră în raza lor vizuală și Jessie i-l arată, el înălță din umeri de parcă nu l-ar fi

interesat nici cât negru sub unghie. Nu era deloc amuzant și, brusc, lui Jessie drumul începu să i se pară lung.

Trecură pe sub un alt pod și Jessie bătu de trei ori în geam.

— De ce și-a dat bunica foc la casă? întrebă ea.

Privirea doamnei Treski se mută de la drum la oglinda retrovizoare, fixându-se pentru o secundă asupra reflexiei lui Jessie, înainte de-a reveni la șosea.

— N-a vrut. A fost un accident.

— Știu, zise ea. Dar de ce s-a întâmplat *de data asta*?

Doamna Treski lăsă capul pe-o parte.

— Se mai întâmplă și accidente. Uneori, nu există niciun motiv anume. A lăsat ceva pe aragaz și-a luat foc. I s-ar fi putut întâmpla oricui.

Dar înainte, bunicii ei nu i se mai întâmplase ceva asemănător. Jessie a trecut în revistă toate dățile în care bunica îi făcuse tăiței sau ciocolată caldă sau îi încălzise supă. Nici măcar o dată nu dăduse foc la casă!

Tocmai din cauza incendiului se duceau la bunica la două zile *după* Crăciun, în loc să meargă cu o zi *înainte*, ca întotdeauna. Și tot din cauza incendiului nici măcar nu erau siguri dacă vor sta la bunica în noaptea de Anul Nou, cum făceau în fiecare an. Și asta era cel mai important lucru care era diferit de data asta.

De când se știa, Anul Nou însemnase pentru Jessie să doarmă în casa bunicii și să facă urcușul lung și anevoios până pe culmea Dealului Lovell, unde copacii se împuținau, cerul se deschidea și unde, agățat de greaua lui grindă de lemn, se afla bătrânul clopot de fier.

Se adunau cu toții chiar înainte de miezul nopții, venind din toate direcțiile prin pădurea troienită – vecini și prieteni, rude și uneori chiar străini – să cânte colinde străvechi și să pălăvrăgească despre anul care trecuse.

Și atunci, chiar înainte de miezul nopții, cel mai tânăr dintre ei, ca și cel mai bătrân, făceau un pas în față și apucau frânghia ce atârna de limba clopotului greu și întunecat și, exact în momentul potrivit, sunau de Anul Nou, pe cât de tare, de voios și de mult le poftea inima.

Jessie își aminti anul în care ea fusese cea mai tânără de pe acel deal și cum se simțise când doamna Lewis, care împlinise în acel an optzeci și patru de ani, își făcuse palmele moi și delicate căuș deasupra alor ei. Trăseseră înainte și înapoi de funie, iar și iar până ce răsunetul clopotului s-a revărsat în valea înzăpezită de dedesubt, lăsând ecourile să i se izbească de Muntele Ursului Negru și să năvălească înapoi, peste ele, ca un câine bătrân și creștincios care se întoarce mereu acasă.

Dar anul ăsta totul era pe dos. S-ar putea să nici nu petreacă revelionul în casa bunicii. „Depinde“, zisese doamna Treski. „De ce?“ se întreba Jessie. Se bătu de două ori cu palma pe genunchiul drept. Să nu petreacă revelionul la bunica? Atunci cine va trage clopotul?

Bătăi în sus și-n jos din picioare. Picioarul stâng o furnica pentru că-l ținuse sub ea în ultima jumătate de oră.

— Cât mai e până la Magazinul de la Răspântie? se interesă ea.

— Of, Jessie... zise mama ei, privind-o iar în oglinda retrovizoare. Ai nevoie să oprim?

— Ce vrei să zici? se miră Jessie, întrucât nu era vorba de faptul că *avea nevoie* – deși acum, că se gândea la asta, un drum până la baie nu era o idee rea. Întotdeauna oprim la Magazinul de la Răspântie, zise ea, cu o undă de văicăreală în glas.

— De data asta, m-am gândit că am putea să ne ducem direct, fără să mai oprim, zise doamna Treski. Am mers așa de bine până acum și știi cum e vremea la munte. Nu știi niciodată ce-o să se mai ivească.

— Ma-maa! exclamă Jessie.

Totul era anapoda în excursia asta.

— Evan, tu vrei să oprim la Răspântie, nu?

Evan continua să privească afară pe geam, dând din cap în ritmul muzicii de pe iPod.

— Evan! îl strigă Jessie, deși nu intenționase să-l lovească chiar așa de tare în umăr.

— Termină! o apostrofă Evan, întorcându-se încruntat la ea.

— Te întrebam ceva! țipă Jessie.

Evan își scoase una dintre căști și-o lăsă să-i atârne din ureche ca un viermișor mort într-o undiță.

— Vrei să oprim la Răspântie?

Pronunțând-o, lui Jessie întrebarea n-avu cum să i se pară decât stupidă. Normal că va vrea să oprească.

Dar Evan înălță din umeri și-și puse casca la loc în ureche:

— Nu-mi pasă.

Jessie se trânti înapoi pe banchetă, încrucișându-și brațele pe piept.

— Calmează-te, Jessie! zise doamna Treski. O să oprim. Oricum mi-ar prinde bine o pauză, ca să-mi mai întind și eu picioarele. Dar nu putem sta prea mult. Nu vreau să ajungem la bunica după lăsarea întinericului.

* * *

